

raad saavel som de Communer, der først have sat Sagen i Bevægelse, ere af den Mening, at Beiarbejdet bør nyde Fremme, og det andet Amtsråd er af den modsatte Mening, skulde en højere Autoritet, for at afgjøre dette Spørgsmaal, og at det ikke saaledes skulde bortfalde.

Indenrigsministeren: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan see den Uklarhed, der skulde ligge i Paragraphen. Der staaer: „mellem nogle af disse Autoriteter“; det er mellem de paagældende Amtsråd og Indenrigsministeren, der kan være Uenighed, og der kan da for det første være Uenighed mellem to Amtsråd og ikke med Indenrigsministeren, eller for det Andet mellem Amtsrådene for Landets og Indenrigsministeriet for en Kjøbstads Vedkommende. Den ærede Rigsdagsmand mener nu, at, naar saaledes to fideordnede Amtsråd ikke kunne blive enige om Beianlæggets Nytte, eller om, at det er saa vigtigt, at der skal see tvungen Expropriation, saa skulde Sagen gaae til Indenrigsministeren, men det er efter min Mening uføreligt med den selvstændige endelige Afgjørelse, som jeg her ønskede maatte overdrages Amtsrådene. Deraf følger, at Sagen, naar Amtsrådene ikke kunne blive enige, og de ere de sidste Instanser, maa opfattes, indtil man maaskee senere om nogle Aar kan blive enig under andre Forhold og med andre Medlemmer. Det andet Tilfælde er, naar et Amtsråd, eller maaskee to Amtsråd, ere enige om, at Beien skal fremmes, men Indenrigsministeren er af en anden Mening for en Kjøbstads Vedkommende. Her vil det samme blive Tilfældet, thi Indenrigsministeren skal ikke have nogen almindelig overordnet Myndighed i disse Sager, men kun staae ved Siden af Amtsrådene. Det skulde jeg tvært helligt ikke have foreslaaet, hvis der havde været et højere Communalraad for Kjøbstaderne, der kunde have traadt i Indenrigsministerens Sted, men det er der ikke for Diebliffet. Det forekommer mig derfor, at der er ganske god Sammenhæng i Paragraphen, som den er foreslaaet, naar man gaaer ud fra, at Amtsrådene skulle have den fuldstændige Afgjørelse for Landets Vedkommende.

Da ikke flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Mathiasens og Millings Forslag; at § 3 affattes saaledes:

„Dersom de omhandlede Anlæg vedkomme flere Communers Grund, og disse ei kunne enes om nærværende Lovs Anvendelighed paa samme, bliver Spørgsmaalet at afgjøre for Landsoguenes Vedkommende af de paagældende Amtsråd, for Kjøbstadcommunernes Vedkommende af Indenrigsministeriet. Er der mellem nogle af disse Autoriteter Meningsulighed om Lovens Anvendelighed, kan tvungen Afstaaelse ei fordres for nogen Deel af Anlægget“.

vedtoges med 61 Stemmer mod 4.

Som Paragraph vedtoges det ovennævnte Forslag uden Afstemning.

2) Forslag af Condруп og B. Hansen (Viborg Amts 4de Valgkreds) til § 4:

I første Punktum, efter Ordene: „har at lade Taxationen afholde“, sættes „af 2 af Formanden efter Loven af 4de Juli 1850 udmeldte uvillige faste Taxationsmænd for Jordbonitering“.

vedtoges eenstemmigt med 68 Stemmer.

3) Forslag af Mathiasen til § 4:

Næstsidste Punktum: „Dersom Overskjønsforretningen stadfæster Underskjønsforretningen, har Requirenten af den forstnævnte Forretning at udrede familgedens Omkostninger“, ombyttes med: „Dersom Overskjønsforretningen kommer til et Resultat, der ikke er fordeelagtigere for Requirenten end Underskjønsforretningen, har denne at udrede samtlige ved Overskjønsforretningen paadragne Omkostninger“.

vedtoges eenstemmigt med 67 Stemmer.

Paragraph 4 med de vedtagne Forandringer, saalydende:

„Med Hensyn til Bestemmelsen af Erstatningen for den saaledes afgivne Jord, der bliver at udrede af de paagældende Communer